MISIJONIERIAUS DOVANĖLĖ

No. 2.

BE TIKĖJIMO NĖRA IŠGANYMO

Trečioji Laida

1931 m.

IŠLEIDO MARIJONŲ VIENUOLIJA
AMERIKOJE

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

PATARIAME PERSKAITYTI ŠIAS KNYGAS:

Kataikų Tikyba. I Tomas. Parašė kun. Pr. Būčys, M. I. C. turi 215 pusl. Kaina $1.00; audeklo apdarais $1.50

Trumpa Apologetika. Parašė kun. Pr. Būčys, M. I. C. pusl. 220. Kaina .... 75c.

Kristaus Patarimų Keliais. Parašė kun. K. Matulaitis, M. I. C. pusl. 215. Kaina $1.00

Naujas Įstatymas. Kaina $1.25

Dieviškasis Išganytojas. Iš vokiečių kalbos vertė kun. B. Andruška, S. J. p. 476. Kaina .. $2.00

Misijonieriaus Užrašai. Sulietuvino broliai Marijonai. Pusl. 188. Kietais aptaisais. Kaina $1.50

Intronizacija. Šv. Jėzaus Širdies. Parašė kun. J. Vaitkevičius, D. D. M. I. C. Puslapių 92. Dailiais aptaisais. Kaina .... 30c.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus. Parašė Dr. V. Padolskis. Marijonų Vienuolijos Leidinys. Pusl. 112 Kaina .... 50c.

Nuolankumas. Kun. A. Rodriguezo S. J. Vertė kun. A. Petrauskas, M. I. C. 263 pusl. Kaina 75c.

XXIX **Tarptautinis Eucharistinis Kongresas.** Parašė kun. Pr. Būčys, M. I. C. pusl. 244. $1.00 Geresniais viršeliais $1.50

Trijų Dienų Rekolekcijos. Sustatė kun. D-ras A. Civinskas; pusl. 118. Kaina .... 40c.

Šias ir daugelį kitų naudingų knygų galima gauti "DRAUGO" knygyne

2334 S. Oakley Ave. **Chicago, Ill.**

Misijonieriaus Dovanēlē

Tēvas A. Petrauskas, M. I. C.

Misijonierius.

NIHIL OBSTAT

Sac. C. Matulaitis, M.I.C.

Censor Deputatus

IMPRIMATUR

† *George Cardinal Mundelein,*

Archiepiscopus Chicagiensis

Die 1 Aprilis, 1930.

BE TIKĒJIMO NĒRA IŠGANYMO.

"Kas įtikės — bus išganytas, kas neįtikės — bus pražudytas." (Mork. 16, 16).

DAŽNAI galima išgirsti šitaip kalbančių žmonių: aš niekam netikiu, kaip tik tam, ką aš pats patyriau ir sužinojau. Šitaip kalbąs žmogus nē nesijunta, kaip jis pats save pasmerkia ir neišmanēliu pasivadina. Jūk kiek mes patys savo jēgomis galime sužinoti? Vaikiukas, kol jis pas tēvus namieje sēdi, kiek jis žino? — Jo žinių labai mažas rinkinēlis. Ir tos pačios ne visos jo paties patirtos, bet imtos iš tēvelių ir brolių. Jo protas ima plēstis ir didēti, kai jis išeina į mokyklą, kai ima skaityti vieną kitą knygą, kai jis išgirsta iš mokytojo, iš senesnių ir mokytesnių už save žmonių visokių žinių, tai tuomet ima jis geriau viską suprasti. Vadinasi, jis ne savo jēgomis, ne savo pojūčiais tas žinias yra patyręs, bet kitų pagalba. Jiems tikēdamas, jis praplatino savo žinias.

Tikējimo pagalba surinktų žinių kiekvienas mes turime šimtą kartų daugiau, nekaip mūs pačių pajēgomis surinktų. Jeigu tasai žmogus sakosi, kitiems neti-

kįs, tik savo surinktomis žiniomis gyvenąs, tai reikia suprasti, kad jis yra labai, net labai apriboto mokslo ir mažą ką išmanąs. Tuo jis girdamos garbės sau nedaro.

Išmintingas žmogus sakosi, kad jis daug knygų skaitęs, kad daugelio mokytų vyrų yra klausęsis. Tuo nori jis pasakyti, jog daug jis žinąs. Vadinasi, tikėjimas net kasdeniniame gyvenime mums būtinai reikalingas. Be jo mes būtume labai menko proto ir menkai turėtume žinių, mūsų gyvenimui reikalingų.

Ką gi bekalbėti apie tai, kaip reikalingas mums tikėjimas tuose dalykuose, kur mūsų protas jokiu būdu pasiekti negali, pavyzdžiui, dvasių pasaulis. Tie dalykai mūsų protui neprieinami.

Protas naudojasi tik pojūčių suteiktomis žiniomis. Pojūčiai — regėjimas, girrėjimas, palytėjimas, uostymas ir ragavimas — gali pasiekti tik medžiagiškus dalykus, būtent tokius, kuriuos galima užčiuopti, ar nugirsti, ar išvysti, ar suuosti. Dvasia kūno neturi ir jos jokiu būdu savo pojūčiais mes neprieisime. Apie dvasios sritį turi mums pranešti tas, kuriam ta sritis yra prieinama. Ta sritis gali būti prieinama tik dvasioms ir pačiam Dievui.

Kristus, tikras Dievo Sūnus, visagalingiausias ir visa žinąs, nužengė tuo tikslu iš dangaus į žemę, priėmė žmogaus kū-

A. A. Jo Eksc. Arkiv. J. Matulevičius,
Marijonų Vienuolijos Atnaujintojas.

ną ir gyveno tarp mūsų, kad atneštų žinių apie antgamtinį gyvenimą, apie dvasios sritį. Tas žinias Jis paliko savo įsteigtajai Bažnyčiai, kad ji jas išlaikytų nesugadytas ir suteiktų ateinančioms kartoms.

Tikėdami mes Bažnyčios mokslui sužinome brangiausias ir reikalingiausias mums žinias apie Dievą, apie ateinantį mūs likimą, apie amžiną gyvenimą, apie sielą ir kitus dalykus. Netikėdami—mes viso to jokiu būdu negalėtume sužinoti ir būtume panašūs į pagonis, kurie nieko nenusimano apie dvasios reikalus.

Todėl ir Kristus taip tikėjimo dorybę visur brangino ir iš visų jos reikalaute reikalavo. Aš čia jums tik keletą pavyzdžių parodysiu, iš kurių bus jums aišku, kiek vertino Jėzus tikėjimo dorybę.

Vieną kartą, kai Jėzus mokė žmones ir didelė minia iš visų pusių Jį būvo apstojusi, ateina pas Jį šimtininkas, kuriam sunkiai buvo susirgęs mylimas jo tarnas. Jis ieškojo pagalbos visur, kur tik galėdamas, bet niekur jos nerado. Tarnas ėmė jau silpnėti ir rodėsi neužilgo visai turėsiąs mirti. Vargšas šimtininkas, nors pagonis, tačiau turdamas gerą ir gailestingą širdį, labai gailėjosi tarno ir stengėsi šiokiu ar tokiu būdu būtinai ligoniui pagalbą surasti. Nerasdamas jos pas gy-

dytojus, bėga į Jėzų. Jis, mat, jau ne kartą buvo girdėjęs, kad Jėzus ne vienam suteikdavęs pagalbą, kurios pasaulis jiems negalėdavęs suteikti. Todėl ar jis pats atbėgęs, ar tik ištikimiausią savo pasiuntinį atsiuntęs į Jėzų, šaukiasi pagalbos. Jėzus jam sako: — Gerai, aš tuoj ateisiu ir tavo tarną pagydysiu. Išgirdęs tai šimtininkas nusigando. Viešpats toks galingas, dangaus ir žemės valdytojas, o ketina įeiti į jo pastogę! Puola tad ant kelių ir sušunka: — Viešpatie, kaip? Tu pas mane nori ateiti?! Tu, kurio klauso dangus ir žemė?! Tu, kuris visagalis esi?! Viešpatie! aš nesu vertas tos malonės. Aš menkas žmogelis, o žiurėk, kaip mano valią mano pavaldiniai gerbia ir skubiai ją pildo. Aš esu valdžioj pastatytas, turiu šimtą kareivių savo valdžioje. Jei sakau vienam: ateik, tai jis tuoj ir ateina; o kitam — išeik, tai tas ir išeina; mano tarnui: tai daryk, tai jie daro. Aš tik menkutis žmogelis esu sulyginti su Tavimi, o mano valią pavaldidiniai taip pildo, tat ką bekalbėti apie Tave, kurio dangus ir žemė klauso, net piktosios dvasios, Tau paliepus, apleidžia apsėstuosius! Ar yra reikalo Tau eiti pas mane, kad iš arti lieptum mano tarno ligai jį apleisti? Čia būdamas labai gerai gali tai padaryti. Tiktai pasakyk, ir bus tavo valia išpildyta.

Jēzus, matydamas šitokį šimtininko tikėjimą, atsigęžęs tarė: *Iš tikrųjų sakau jums, nē Izraeliuje aš tokio tikējimo nēsu radęs.* Šimtininkui tarē: *Eik, kaip įtikėjai, tebūna tau.* Ir toje valandoje šimtininko tarnas pasveiko.

—*Kaip įtikėjai, tebūna tau.* Kaip įtikėjai — įsidėmėkit gerai. Vadinasi, čia visą laimę šimtininkui suteikia jo tikėjimas.

Dabar štai antrą pavyzdį, taip pat iš Evangelijos paimtą. Vieną kartą Jēzui mokant žmones ir dideliausiai esant aplinkui Jį minia, ateina pas Jēzų vargšē moteriškē—kananietē su sergančia savo dukrele. Ji, be abejo, taip pat daug jau pribēgiojusi buvo po gydytojus ir nusimanančius apie ligas, bet nieko jai niekas negalējo pagelbēti. Piktoji dvasia buvo apsēdusi jos mylimąją dukrelę ir nenorējo jos apleisti. Vienintēlē būvo viltis — Jēzus Kristus, apie kurį ji buvo girdējusi daugybę nuostabių dalykų. Kad ir pagonē ji buvo, tačiau turējo vilties, kad toks geras Viešpats, kuris visiems tik gero velija ir visus gelbsti, ir jos neatstums. Su ta viltimi ji spraudžiasi artyn prie Kristaus ir nuolat šaukia: *Pasigailēk manęs Viešpatie, Dovydo Sūnau; mano dukterį skaudžiai velnias kankina.*

Bet štai ko ji susilaukia iš gerojo Jēzaus. — Jis ne tik nesiskubina išpildyti

Šventas Antanai, Melskis už mus!

jos prašimo, bet dar šiurkščiai ją atmeta ir sako: *Negera imti vaikų duoną ir mesti šunims.* Moteriškės tačiaus vargas ir nelaimė padarė ją tokią nuolankią, kad joki šiurkštumai negalėjo jos įžeisti. Ji dar nuolankiau ir dar su didesniu tikėjimu sušunka: *"Taip, Viešpatie, bet ir šuneliai ėda trūpinius, kurie krinta nuo jų valdovų stalo.*

Išgirdęs tai Jėzus visiems garsiai tarė: *Moteriške, didis yra tavo tikėjimas. Tegul būna tau, kaip nori.* Ar girdit? *Didis yra tavo tikėjimas, te būna tau, kaip įsitikėjai!* Tikėjimas ir čia pabrėžiamas ir nurodomas, kaip tikroji duodamos jai malonės priežastis.

Pašauktas į Lozoriaus laidotuves, kai Morta nusiminusi ima Jam skūstis: *Viešpatie, kad būtum čionai buvęs, mano brolis nebūtų miręs.* Jis jai sako: *Kas tiki į mane, kad būtų ir miręs, bus gyvas. Ar tiki į tai?* Kas tiki, tai ir miręs liksis gyvas. Taip liūdija pats Išganytojas. Jo žodis yra galingas. *Dangus ir žemė pracis, o mano žodis nepracis.* Jis sako, jog tikėjimas duoda žmogui amžiną gyvybę, taip ištikrųjų ir duoda.

Kitą kartą kalbėdamas mokiniams apie maldos galybę, Jėzus sako: *Iš tiesų, sakau jums, ko tik prašysite mano Tėvą mano vardu tikėdami, gausite.*

Girdite? *Ko tik prašysite mano Tėvą*

tikėdami — gausite. Dėl to Viešpats visuomet ir iš visų, kurie tik ateidavo iš Jo prašyti kokios malonės, vis reikalaudavo tikėjimo. Ir tik tuomet suteikdavo prašomą malonę, ir tai būtinai suteikdavo, jei prašantieji tikėjimą pareikšdavo. Juo tikėjimas būdavo stipresnis ir gyvesnis, juo greičiau ir mieliau Kristus prašymą išklausydavo.

Sekdami savo Mokytojo ir Išganytojo pavyzdžiu ir Jo mokiniai, o vėliau ir visi krikščionys taip pat tikėjimą brangino labiau, negu visus žemės turtus ir gėrybes. Tikėjimą jie gynė ir platino tarp pagonų su didžiausiu pasiaukojimu. Kiek iškentėjo apaštalai, platindami Kristaus tikėjimą tarp žydų ir pagonų! Kiek vargo iškentėjo šv. Povilas, keliaudamas dideles tris keliones aplink visą beveik tuomet žinomą pasaulį, kiek jis nelaimių iškentėjo ir vis, kad Kristaus tikėjimas būtų tautoms praplatintas ir žmonėms kelias į amžiną karalystę parodytas! Kiek pirmaisiais ir vėlyvesniaisiais metais krikščionys dėl savo tikėjimo turėjo kentėti ir net gyvybę už jį padėti! Už tikėjimą paguldė galvas visi apaštalai ir pirmieji Kristaus išpažintojai. Per tris šimtus metų krikščionys gyveno nuolatiniuose persekiojimuose ir beveik nebuvo nė vieno tokio krikščionio, kuris sava mirtimi būtų numiręs. Mirti už savo tikėjimą —

visų krikščionių būvo troškima. Rašytojas Tertulijonas todėl rašo: *Semen est, Sanguis christianorum (Krikščionių kraujas yra sėkla).*

Šiandien priskaitoma žuvusių už Kristaus tikėjimą apie 17 milijonų kentėtojų. Ar suprantate, ką reiškia septyniolika milijonų? Jų tarpe rasime ir žilaplaukių senelių, ir mažų nekaltų kūdikių; gražiausiame amžiuje jaunikaičių ir mergelių... Rasime tėvus, atskirtus nuo vaikų — ir vaikus nuo tėvų. Rasime mokytų ir bemokslių, turtingų ir beturčių...—Jiems visiems pasaulis šypsojosi ir žadėjo gražiausią pasisekimą bei malonumą gyvenime. Tačiau jie visa tai palaikė niekais. Į pasaulį ir į visus jo siūlomus turtus, garbę ir kitokias gėrybes jie kartu su Tautų Apaštalu žiūrėjo, kaip į mėšlą ir šiūkšles.

Vienintėlį turtą jie matė tikėjimą, už kurį jie nesigailėjo nieko, net ir savo gyvybės paaukoti. Kaip manote? Ar mirtų kas už tą dalyką, kuris neturi jokios jų akyse vertės? Ar manome, kad 17 milijonų žmonių eitų mirti už menkniekius? — Ne, jie mirė, ir tai mirė geriausi ir išmintingiausi žmonijos sūnūs ir dukterys, dėl to, kad jie žinojo ir matė tikėjime žmonijos gerovę ir išganymą.

O mes kaip vertiname savo tikėjimą,

už kurį tiek kraujo ir sopulių iškentėta ir pralieta?

Čia dar turiu priminti ir malonių mums lietuviams katalikams žinių, ir iš mūs krašto — iš Lietuvos, kad ir mes turime praeityje gražių liūdijimų apie mūs tėvų tikėjimo branginimą ir už jį pasiryžimą kentėti. Istoriko Kraševskio "*Vilniaus istorijoje*," taip pat ir Norbutto "*Lietuvos istorijoje*" minimas yra šitokis Vilniaus mieste atsitikimas.

XVI amžius buvo Bažnyčiai nelaimingas amžius. Liuterio ir Kalvino atskalos skaldė jos vaikus ir kėlė tarp tikinčiųjų didžiausius vaidus. Daugybę neatsargių traukė nuo tikrosios Bažnyčios į klaidą. Klaidatikių tuo metu jau ir mūsų tėvynėje būta daug. Visi beveik Lietuvos bajorai ir turtingieji persimetė į klaidatikių pusę ir visokiais būdais stengėsi į tą pusę patraukti ir visą Lietuvą. Tuomet buvo monarkizmo, t. y. ponų valdymo laikai. Mužikai ir liaudis buvo laikomi nieku. Jie visuose dalykuose turėjo klausyti savo valdovų. Net ir tikėjimo dalykuose buvo priimta sakyti: Keno valdžia, to ir tikėjimas (Cuius regio, ejus et religio).

Taigi Lietuvos subedievējusiems ponams rūpējo, kad prie naujatikių patrauktų Lietuvos Didįjį Kunigaikštį, Augustą Zigmantą, kuris, visiems tat buvo ži-

noma, labai lengvo būdo ir silpno tikėjimo žmogus. Jis mētēsi iš vienos srovēs prie kitos ir pats nežinojo, ko laikytis.

Tokis valdovas klaidatikiams pasirodē labai reikalingas savo mokslui praplēsti po Lietuvą ir užimti visą kraštą savo valdžion. Tuo labiau, kad artimiausi Kunigaikščio giminēs buvo jau priēmę kalvinizmą.

Klaidatikiai todēl sumanē slapta prisivilioti Kunigaikštį į savo tarpą, neva pažiūrēti jų maldyklos ir pamaldų, o paskui viešai paskelbti, kad ir Kunigaikštis einąs kartu su jais. Jei jau kunigaikštis prie jų bus pristojęs, tai ką jau menkesniems priešintis? Be abejo, manē, kad ir visi kiti paseks kunigaikščio pavyzdžiu. Radvilams pasisekē kunigaikštį prikalbinti, kad kurią dieną atvyktų į jų maldyklą, esančią Radvilos rūmuose Lukiškių priemiestyje.

Katalikai, tai išgirdę, baisiai nusiminē, nes suprato, kokis smarkus smūgis rengiamas suduoti visai katalikiškai Lietuvai. Todēl jie kuogreičiausiai bēga į savo Ganytoją — Vilniaus vyskupą, Povilą Algimantaitį, pranešdami apie gręsiančią nelaimę. Šis ilgai netrukdamas, nes tai buvęs vienas uoliausių Lietuvos vyskupų, sušaukia tikinčiuosius į katedrą tai dienai, kada kunigaikštis žadējo lankyt Lukiškių maldyklą. Surengia iškil-

mingą procesiją. Su žvakėmis, su vėliavomis, pryšakyje vyskupas, šalia jo padėjėjas ir aukštoji dvasiškija — išeina iš katedros kaip tik tą pat valandą, kada kunigaikštis, lydimas dideliausios palydovų minios, jojo pro katedros dūris į Lukiškių kalvinų maldyklą.

Kunigaikštis, išvydęs tą nepaprastą procesiją, manė, kad čia šiaip kokia atliekama iškilmė, ir liepia praleisti procasiją, o saviems palydovams pasitraukti į šalį. Tačiau vyskupas nėjo pro šalį, bet prisiartinęs prie kunigaikščio, drąsiai tveria už pavadžio kunigaikščio arklį ir didžiu, rimtu balsu sušunka: Kunigaikšti! ne tuo keliu tavo tėvai vaikščiojo, kuriuo tu dabar ketini eiti. Ne ten vieta, kur tu turi eiti. Nenueisi, kur esi sumanęs eiti, neperėjęs per mano lavoną. Pirma mane nužūdyk, o tik per mano lavoną galėsi toliau jotį! Sulig tais žodžiais jis puola ant žemės, o kartu su juo ir visa procesija.

Pasidarė baisiausias susigraudinimas. Kunigaikštis neišlaikęs, šoka nuo arklio ir klaupia šalia vyskupo. Pakilęs, jau nejoja tolyn į svetimą maldyklą, bet kartu su vyskupu ir visa procesija įeina į katedrą ir ten daro atgailą už savo neapmąstytą žygį.

Tai buvo svarbioji Lietuvai valanda: pastatyta ant svarstyklių ar būt jai ka-

talikiškai šaliai, ar žūti klaidatikių jūrose, kaip jau buvo žūvusios daugelis šiaurės tautų ir valstybių. Drąsus vyskupo ir katalikų žygis, kuris galėjo pasibaigti jų mirtimi, nusvėrė į katalikų pusę. Nedaug tereikėjo, kad įpykęs už tokią drąsą kunigaikštis ir jo subedievėjusieji palydovai galėjo vyskupą kardais ant vietos sukapoti. Tačiau geras ganytojas, paisydamas savo avelių gerovės, nepaisė pavojaus, kuris jam grėsė. Pasiaukojo ir išgelbėjo mums tikrąjį katalikų tikėjimą.

Tai mūs tėvai. Jie brangino Kristaus tikrąjį tikėjimą. Jie nesigailėjo už jį ir savo gyvybės statyti į pavojų, o mes, jų vaikai? Mes — kaip branginame taip brangiai atsiėjusį jiems turtą? Mes gal jį niekais laikome ir gal už menkniekį parduodame? Judas už trisdešimt sidabrinių Kristų pardavė, o mes už kiek? už kūno geidulius? už aukso gabalėlį? už garbę? ar už kitas kokias šiūkšles parduodame savo Kristų ir tikėjimą?

Mūsų giliai tikinčiųjų Tėvų dvasios, atbuskite iš gilaus miego atskriskite į savo brangiąją šalį, aplankykite mūs, apsvaigusius ir baigiančius jau klysti savo nevertus gal to vardo, vaikus ir sužadinkite mumyse didvyrišką dvasią, kad brangintume tikėjimą, kuris jums pagaminęs yra garbingą vietą istorijoje ir amžiną laimę tarp šventųjų danguje!

———o———

MARIJONŲ VIENUOLIJA.

Marijonų Vienuolija įsteigta 1673 metais. Lietuvoje pirmas Marijonų vienuolynas įkurstas 1750 metais; jis davė pradžią ir vardą Marijampolės miestui. Marijonų generolas kun. Vincentas Senkus, vienui vienas telikęs, turėjo džiaugsmo prieš mirdamas slaptai nuo rusų priimti į vienuoliją kun. Jurgį Matulevičių, kuris vėliau buvo Šv. Tėvo paskirtas Vilniaus vyskupu, o paskui paaukštintas arkivyskupu, ir kun. Pr. Būčį, dabartinį Marijonų Vienuolijos generolą, 1909 m. rugpiūčio 2 dieną.

Mirus a. a. kun. V. Senkui 1911 m. balandžio 10 dieną Lietuvos visuomenė manė, kad Marijonų jau nebėr; iš tikrųjų gi buvo, be minėtų dviejų, dar ir trečias — kun. J. Totoraitis. Jie išsirinko naują Generolą, būtent kun. Jurgį Matulevičių, kuris naujai sutvarkė vienuolijos įstatus, pritaikydamas gyvenimo reikalavimams . Jis yra Marijonų Vienuolijos tikras atnaujintojas.

Taigi sušjo 20 metų vienuolijos atgaivinimo. Šiemet sueina 180 metų nuo įkurimo Marijampolės Vienuolyno ir 257 metai nuo Vienuolijos įkūrimo.

Amerikoje pirmasis Marijonų vienuolynas įkurtas 1913 metais, Chicagoje.

Marijonų Vienuolijoje 1929 metais buvo 1 arkivyskupas, 1 vyskupas; 62 kunigai, 31 klierikas; 49 studentai; 85 pasauliniai broliai; 2 kunigai naujokai; 48 naujokai pasauliečiai, 86 bandiniai ir 5 aggregatai, — viso 369. Vienuolija turėjo Amerikoje 3 namus ir 3 pastovias misijas; Lenkijoje 4 namus; Lietuvoje 5 namus; 1 namus Drujoje baltgudžiai; 1 namus Viianuose latviai; 1 misijos namus Harbine, Kinijoje ir Generalinį namą Romoje. Marijonai valdo: 11 parapijų; 9 bažnyčias be parapijų; 1 kolegiją, 2 gimnazijas; 1 Lycejų; 1 mažąją seminariją; 3 pradžios mokyklas su 542 mokiniais. Leidžia lietuvių kalba 3 laikraščius; 1 latviškai ir 1 lenkiškai. Turi 4 prieglaudas seneliams ir našlaičiams. Misijų vesti paskirti 6 kunigai. Daug dirba draugijose ir spaudoje.

Lit

KO MARIJONAI NORI?

Pirmų pirmiausia išganyti savo sielą, sekant V. Jėzaus patarimų keliais, užlaikant neturtą, klusnybę ir skaistybę.

Savo šventėjimo siekdami, Marijonai stengiasi kitiems padėti amžiną laimę pasiekti. Taigi kunigai Marijonai veda misjas, rekolekcijas, vaikus moko katekizmo; padeda katalikiškoms draugijoms veikti; dirba mokyklose, ligoninėse, labdarybės įstaigose, našlaičių ir senelių prieglaudose. Broliai Marijonai kiek galėdami padeda kunigams, platindami katalikišką spaudą, spausdindami knygas ir laikraščius, ar užsiimdami kitu naudingu amatu.

Visi Marijonai, kiek pajėgdami, skleidžia Kristaus šviesą, nori, kad Nekaltai Pradėtoji Dievo Motina būtų žmonių vis labiau mylima ir garbinama, kad būtų teikiama pagalba mirštantiems, kad mirusiųjų sielos, esančios skaistykloje, nebūtų gyvųjų pamirštos. To siekia Marijonai savo maldomis, gailestingais darbais, gyvu žodžiu ir raštais. Pritardami Marijonų darbams, užsisakykite jų leidžiamus laikraščius: "Šaltinį." Jo kaina $2.00. Adresas: "Šaltinio" Adm., Marijampolė, Lietuva. "Laivą" Jo kaina $2.00; 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. arba dienraštį "Draugą" 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. "Draugo" kaina metams $6.00; pusei metų $3.50. Norėdami ką daugiau sužinoti apie Marijonus, rašykite Lietuvon: Marijonų Vienuolynas, Marijampolėje, Lietuva; arba Amerikoje: Marian Fathers, 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Illinois.

Jeigu kas jaustųsi Dievo šaukiamas į vienuolinį gyvenimą, kad tikriau galėtų dirbti savo sielos išganymui, pirmiausiai tegul pasitaria su savo nuodėmklausiu. Sveiki kūnu ir siela jaunuoliai ir vyrai gali būti priimti į bandymą Lietuvoje — Lietuvos Provincijolo, o Amerikoje — Amerikos Marijonų Provincijolo.